

HENNY THIJSSING-BOER

Het teken van
een vreemdeling

BAAMBRUGGE
GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Het ging niet goed met het bloemenwinkeltje van Johan en Maudy de Wit. Sommige dorpsbewoners vroegen zich af of de eigenaren van het winkeltje nog te jong waren om de zakelijke beslommeringen ervan het hoofd te kunnen bieden. Johan was pas vijftientwintig, Maudy nog maar tweeëntwintig jaar. De meesten van hun leeftijdsgenoten studeerden nog volop, gingen op gezette tijden uit en genoten van hun jeugdijaren.

Johan en Maudy hadden, behalve hun zorg voor de zaak, bovendien al een kind, Floortje, een allerliefst meisje van ruim drie jaar. Zij werd 's ochtends door een van de ouders naar het kinderdagverblijf gebracht en in de late namiddag weer opgehaald. Vrouwen die bekeerden dat ze hun ogen niet in de zak hadden, durfden met stelligheid te zeggen dat er een tweede kind op komst was, want Maudy was minder slank dan men van haar gewend was. Dat betekende nog meer zorgen. Waar

hadden die jonge mensen hun verstand?

Er waren ook anderen die milder oordeelden, omdat ze met het jonge stel te doen hadden. Die mensen wezen naar het verleden, zij herinnerden zich nog klip en klaar dat Johan en Maudy een jaar geleden het winkeltje hadden overgenomen en vol goede moed van start waren gegaan.

In die tijd was men er al snel achtergekomen dat Johan aan de heroïne verslaafd was geweest en dat hij een tijd had doorgebracht in een afkickboerderij. Destijds was hij 'gezenen' verklaard, maar had men toentertijd niet te vroeg gejuicht? Je hoorde immers vaak dat een verslaafde een terugval kreeg en men oordeelde dat Johan daar de laatste tijd haast een typerend voorbeeld van was.

Men vond dat hij soms opvallend lodderig uit zijn ogen keek en een afwezige indruk maakte. Het bleef vooralsnog gissen, de waarheid werd vanzelfsprekend niet op de toonbank van het winkeltje gelegd, maar desalniettemin werd er meewarig het hoofd geschud en er werd gefluisterd: 'Wat bezielt zo'n jonge vent, hij heeft alles wat zijn hart zich maar wensen kan. Een lief winkeltje, een schattig kindje en een werkelijk beeldschone vrouw.'

Dat laatste was waar; velen vonden Maudy de mooiste bloem uit haar winkeltje. Ze was een kleine schoonheid, had een perfect figuurtje en haar blonde, springerige haar omkranste een bijzonder mooi gezichtje. Ze had een eigenwijs klein neusje en een volle rode mond, maar wat het meest opviel waren haar ogen. Die waren opvallend lichtgrijs, de oogharen en de wenkbrauwen daarentegen waren donker. Het gezichtje van het kindvrouwtje kreeg daardoor een zeer aparte uitstraling. Die werd tegenwoordig echter overschaduwd door zorgen die op haar gezicht getekend lagen. Arm kind.

Terwijl men met die gedachten in het achterhoofd beschuldigend naar Johan wees, werd Maudy in haar winkeltje opgezocht door klanten, die vonden dat ze het jonge stel trouw moesten blijven. Het was een gebaar van naastenliefde, maar het viel om de drommel niet mee om voor het weekeinde nog snel even een bloemetje te halen bij 'Bloembinde-rij De Wit'. Die naam stond boven de ingang, klonk goed, maar tegenwoordig kwam je in de winkel vaak bedrogen uit. Want meestal stonden er wat zielige restanten van vorige dagen en degene die daar het meest onder leed was

Maudy zelf.

Dapper probeerde zij vriendelijk te blijven en te redden waar eigenlijk al niets meer te redden viel. Ze legde een lachje om haar mond en wees naar een emmer waar de bloemen in stonden. ‘U mag ze iets goedkoper hebben, ze staan heus nog wel een paar dagen...’ Met het schaamrood op de wangen verontschuldigde ze zich: ‘Ik vind het zelf ook heel vervelend, ik had liever een winkel vol verse bloemen. Ik sta er echter machteloos tegenover. Johan had uren geleden al van de veiling terug moeten zijn met verse voorraad. Ik maak me zorgen, ik ben bang dat er iets met het bestelbusje aan de hand is.’

De klant, tegen wie Maudy zo sprak, kreeg medelijden en zei goedig: ‘Nou, geef me dat laatste bosje roosjes dan maar. Dan ben jij ervanaf en mag ik hopen dat ze het weekeind overleven.’

Maudy pakte de bloemen zorgvuldig in en terwijl ze wisselgeld teruggaf, zei ze glimlachend: ‘Bedankt voor de klandizie en graag tot ziens.’

De vrouw knikte, ze had er echter geen idee van hoeveel zorgen Maudy achter haar lieve lach wist te verbergen.

Die middag rinkelde de winkelbel nog een paar keer, maar van verkoop was nauwelijks sprake. Niet iedereen streek in medelijden over het hart, er waren ook klanten die openlijk klaagden over de slechte kwaliteit van de minimale sortering. Het maakte Maudy nog mismoediger dan ze al was.

Bang en bezorgd vroeg ze zich voortdurend af waar Johan bleef, en telkens weer raadpleegde ze haar polshorloge. Ze geloofde er niets van dat hij met pech onderweg stond, dat had ze tegen de klant gezegd om zichzelf te beschermen. Want mocht hij wel met panne ergens langs de weg staan, dan kon hij immers even bellen. Dat leek haar tenminste een kleine moeite. Elke garage had telefoon en anders was er wel een telefooncel te vinden. Johan, waar hang je uit, waar ben je mee bezig...

Ze wilde zo dolgraag in hem blijven geloven, maar hij maakte dat zelf bijna onmogelijk. Ze zat gewoon tjokvol achterdocht, vol beschuldigingen die ze niet hardop durfde te uiten. Wanneer was ze zo afschuwelijk aan Johan gaan twijfelen? Ze dacht even na en knikte vervolgens met haar hoofd. Het moest een maand of vier geleden zijn geweest, want ze

was toen nog niet zwanger. In die tijd had ze telkens geld uit de kassa gemist, kleine en grotere bedragen. In die tijd nog argeloos, had ze Johan erbij geroepen.

‘Weet jij er iets van, heb je boodschappen gedaan of zo?’

‘Nee, niet dat ik weet,’ had hij gezegd. ‘Mogelijk heb ik me vergist met het teruggeven van wisselgeld. Daar zal ik beter op gaan letten.’

Daarna klopte de kassa elke avond weer op de cent af nauwkeurig, maar kort erna was haar achterdocht door Johan zelf gevoed. Op een avond had ze hem verteld dat ze weer zwanger was en ze was toen echt geschrokken van zijn reactie. Ze had ongekende zorgen in zijn ogen gelezen en hem horen mompelen: ‘Lieve deugd, ook dat nog...!’

Teleurgesteld in hem was ze boos uitgevallen: ‘“Ook dat nog?” Ik ben anders niet vreemdgegaan hoor, het is jouw kind dat we samen hebben verwekt. Ik meende in liefde, maar zo kijk jij nou niet bepaald!’

Johan had haar berouwwol tegen zich aangehouden en voor haar gevoel had hij merkwaardig vreemd gedaan: ‘Niet zo boos doen, Maudy... Ik ben heus wel blij met het kindje,

het komt alleen zo bar slecht uit. Een baby kost handenvol geld en dat... dat is er niet. Het gaat niet goed met de winkel, ik ben bang dat we het niet kunnen redden.'

Verbijsterd had ze hem een ogenblik sprakeloos aangestaard en voordat hij zijn ogen neersloeg, had ze de blik erin gezien. Die vreselijke, herkenbare blik van vroeger, toen hij zwaar verslaafd was geweest. Bang had ze gefluisterd: 'Je gebruikt toch hopelijk niet weer?' Vurig had ze pijlsnel gebeden: Laat dat niet waar mogen zijn, Heer. Behoed Johan voor het haast allerergste dat hem en mij kan overkomen.

Johan had het ontkend. 'Hoe kom je erbij, je ziet me toch zeker wel voor vol aan?'

Inmiddels was zij al drie maanden zwanger, maar niemand wist het nog, zelfs haar zusje Anne was onkundig. Ze durfde het niet tegen Anne te zeggen omdat ze van tevoren wist dat ze dat andere dan ook niet voor zichzelf zou kunnen houden: ik ben zo bang, Anne... het gaat met Johan weer helemaal mis.

Zou er één mens bestaan, vroeg Maudy zich af, die kon begrijpen hoe zij zich voelde? Ze geloofde allang niet meer in Johan, toch wilde ze hem beschermen tegenover de bui-

tenwereld. Het was zo vernederend te moeten bekennen dat je man weer drugs nodig had, dat hij op zijn minst tweehonderd gulden per dag verkwanselde aan puur vergif.

Johan plunderde de kassa niet meer, hij kwam nu op een andere, slinkse manier aan geld. De ene keer was hij zijn horloge ‘verloren’; op een dag was de video zomaar weggevoerd, zogenaamd voor reparatie. Dacht Johan nu heus dat zij al die smoesjes geloofde?

De maat was bij haar vol geweest toen ze op een keer thuiskwam en merkte dat de hoekkast weg was, die nog van haar ouders was geweest. Het was geen antieke kast, maar een die zogezegd uit grootmoeders tijd stamde en waar een liefhebber wel een aardig bedrag voor wilde neertellen. Die avond, nadat ze Floortje naar bed had gebracht, had ze Johan plompverloren de vraag gesteld die haar zo verschrikkelijk plaagde: ‘Waarom zeg je niet eerlijk tegen me dat je weer gebruikt...?’

Hij had haar een ogenblik verdwaasd aangezien en het toch weer ontkend. ‘Ik gebruik niet, ik wil die rotzooi niet meer.’

Ze had hem indringend aangezien, niks gezegd. En na een ijzige stilte, die voor haar gevoel een eeuwigheid had geduurd, had Johan

gepreveld: ‘Nou ja, heel af en toe gebruik ik weer iets, maar dat is niets om je zorgen over te maken. Ik heb het nu stevig onder controle, kan er goed mee omgaan. Geloof me, Maudy, je hoeft niet bang te zijn.’

‘Begrijp dan toch dat ik werkelijk dóódsbang ben!’ had ze gezegd, of misschien wel geschreeuwd. ‘Ik ben de vreselijke jaren van vroeger niet vergeten, dat rottige leven wil ik niet nog eens, hoor Johan! In die tijd was ik er voor de volle honderd procent voor jou, maar dat kan ik niet opnieuw opbrengen. Ik moet en wil nu op de eerste plaats aan Floortje denken en aan ons tweede kindje. O, lieverd,’ had ze in tranen gesmeekt, ‘stop ermee voordat het te laat is.’

‘Blijf in me geloven, Maudy. Dat is het enige wat ik van je vraag. Ik beloof je dat ik niet nog eens zo diep zal wegzakken. Denk je dat ik vergeten ben hoe we samen als het ware door een hel zijn gegaan...? Dat doe ik je niet meer aan, wees gerust.’

Ze hadden elkaar gekust en vanwege de herinneringen aan zijn verslavingstijd, allebei gehuild. Ze hield waanzinnig veel van Johan en soms vroeg ze zich af of je als vrouw wellicht te veel van een man kon houden. Zij